

Per JoanM el dj., 22/06/2017 - 09:00

Em sento buit. Em fa la impressió que faig, faig, però no hi han coses que valen la pena a la meua vida. M'adono que mai he parat molta atenció als moviments interiors, a la veu silenciosa: Déu per mi és algú a qui recito pregàries, a qui demano quan necessito, i m'oblido d'agrair quan em va bé. Com dirigir-me cap a allò que té sentit, que omple i fa feliç? Vull dir, passos concrets, avui, demà...

Has pensat, aquest estiu que ve, en dedicar algun(s) dia(es) a un recés interior? A sortir un temps fora, a la muntanya, a un monestir, a passejar... A girar la teua antena, saturada de soroll, cap al Silenci de dins i contemplar la vida, sencera? Ell t'espera.
